

AVAGY RÉGI TÖRTÉNET EGY
SZÁZ FORINTOSRÓL

Dafina nem az a zöld boszorkány volt még akkor, akinek ma ismerik. Inkább egy feltörekvő operettdívára emlékeztetett, aki folyton figyelmet követelt magának. Állandóan meg akart valamit mutatni, valami nagyot, emlékezeteset akart tenni, amiért őt tisztelhetik. A széllel szembe akart menni, mindent más-hogy csinálni, mint mások.

Férfiak sem úgy kerültek az életébe, mint azoknak a józan és normális lányoknak, akik a kiteljesedésüket a családanyai szerepben látták. Míg mások kutyákat meg macskákat vagy éppen vadon élő madarakat mentettek, ő férfiakat mentett magának. Ez volt a mániája.

A húszas éveiben pár hétig tartott egy-egy kapcsolat a mentett férfiakkal, így maradandó kárt nem tudtak okozni, de aztán a harmincas évei közepén meghalt egy mentett férfi, aki tönkrement vállalkozó volt. Aztán még egy, akinek nem sikerült az öngyilkossága évekkorábban, de aztán egy látens öngyilkosság mégis, meg még egy, akit már csak egy fogadalom tartott életben, amíg nem teljesítette.

A nő az örökségét és a fizetését költötte rájuk, de amikor ez sem volt elég, hitelt is felvett férfimentésre.

A negyediknél, amikor a házán kívül nem maradt semmije, azt mondta, nem akar már megint temetni. Találkoztak, a nő megcsinálta a férfi rehabilitációját, amit azért nem kaphatott meg valamelyik szanatóriumban, mivel félbehagyta a kemót. A nőnek fogalma sem volt, honnan tud ilyesmiket, de amikor ápolni kellett valakit, hirtelen boldogságot érzett, és azt, hogy mindig tudja, milyen diéta, milyen ápolás, milyen mozgás kell a betegnek, le is ellenőriztette orvossal, és tényleg. Nem is azért haltak meg a mentett férfiak, mert nem jól ápolta őket, hanem mert nem akartak tovább élni.

Még segített az utolsó férfinak abban, hogy élete álmába, a technozenélésbe belefogjon, utána már nem volt rá szükség, levakarta a férfi. Szégyenletes volt az egész, mert egy másik nővel végeztette el a piszkosmunkát. De néhány évre rá meghalt, és nem Dafinának kellett eltemetnie. Ez a vágya teljesült.

Még összejárogattak, amikor egy éjjel azt álmodta, hogy egy ligeten át megy a férfi felé. De a liget összes fája, bokra csonkig leégett addigra. Az gondolta, azt jelenti az álom, hogy valami megváltozott a világban, és ezért ezt a kapcsolatot már nem kell végigélnie.

Félig-meddig az egyik mentett férfi miatt kirúgták a munkahelyéről is. A férfi alkoholista volt és mániákus depressziós, inspirálta a nőt a munkájában, de amit az egyik kezével adott, elvette a másikkal.

Félfő azonban, hogy abból a nőből soha nem lett volna Dafina, vagyis a zöld boszorkány, akinek ismerik, ha mindez, és még ennél is cifrább dolgok meg nem történnek vele.

A nőnek éveken át nem volt rendes munkája, segélyből élt, és abból, hogy internetes oldalaknak cikkeket írt. Turisztikai utakra járt, amelyeket a sajtó számára rendeztek a szállodák, fürdők, éttermek és múzeumok, hogy az újságírók teszteljék a szezon kínálatát, és népszerűsítsék a különféle lapokban.

Így aztán a nő, aki nem volt még Dafina, hol a lepusztult, fűtetlen házában fagyoskodott, hol pedig négy és ötszázalagos szállodákban fine dining ételeket evett, és a jakuzzikban védte az ország legjobb borait a kollégáival.

Annyi pénzt minden hónapban összekapart, hogy fodrászhoz, kozmetikushoz menjen, és hogy turkálókából mutatós, jó minőségű, márkás ruhadarabokat szedjen össze.

Fontos volt a kifogástalan külső, hogy a turisztikai szakemberek által készített csoportképeken és a szelfiken jól mutasson. Még a Vörösmarty téri karácsonyi vásáron is angolnak nézték az árusok kifényesített lovaglósizmájában, királykék bársonykabátjában, de közben röhejes összegekkel a zsebében járta a legjobb szállodákat, éttermeket, pálinkaházakat és borpincéket.

Többnyire kétezer forint volt nála, amikor felszállt a vonatra a Dunakanyarban, ahol élt. Befelé a zónázóra muszáj volt a Nyugatiig megvennie a jegyet, mert nagyon kiszámíthatatlan volt a kalauzok mozgása. A villamoson meg, amely a turisztikai újságírók gyülekezési helyére vitte, ugyanazt az egy vonaljegyet szorongatta hónapokon át, abban a reményben, hogy nem jön ellenőr.

Másnap vagy harmadnap este a study tourról hazafelé menet a vonaton elég volt Vácig megvenni a jegyet, ha a kalauz érkezése szempontjából jó helyre ült.

Ezt tudta kigazdálkodni a kétezer forintjából. Talán még egy kifli és egy ásványvíz is belefért, pandémia előtti áron természetesen. De hiába a pénzügyi taktika, a nő, aki nem volt még akkor Dafina, egyszer nagyon megcsúszott.

Kora tavasz volt, de szikrázó hideg, mínusz húsz fok, amikor három napos studyra indult az újságíró csapat a szelestei kastélyba.

Lyukasztania kellett, mert jött az ellenőr a Bach csomópont felé tartó villamoson. Ezt még meg tudta volna oldani, ha nem vesz ásványvizet, és csak Sződligetig vált hazafelé vonatjegyet, de a busz pont annál a benzinkútnál állt meg, ahol fizetni kellett a pisilésért.

Már tudta, hogy nem lesz elég pénze vonatjegyre, de azt is, hogy semmiképpen nem kérhet egy fillért sem a kollégáitól, mert ha megteszi, azzal elvágta magát örökre.

Gondolta, majd csak lesz valahogy, és belevetette magát az evés-ivásba, flörtölésbe, szaunázásba, biliárdozásba, vagyis a naplopás számára nagyon is kedves különbségek módoszataiba.

Így aztán hamar elszállt a két és fél nap. Valamelyik újságírónak hamarabb haza kellett érnie a tervezettnél, kiudvarolta, hogy előbb induljon a busz, így a szálloda igazgatónöje által főzött, és az esti vacsorára tartogatott sváb házikocsonya sorsa bizonytalanná vált.

Az egyik élelmes újságíró kieszelte, hogy ha becsomagolják neki, ő hazaviszi a saját adagját. Könnyű kitalálni, mi lett ebből. Szinte az összes vendég felsorakozott az átlátszó műanyagdobozokba szortírozott kihívóan remegő kocsonyáért. A nő is, aki nem volt még Dafina, eltett egy gusztusos csomagocskát, két szelet helyben sült házikenyérrel együtt, amelyet szalvétába csavart neki az igazgató.

Hazafelé a dorbézolásban megfáradt újságírókkal a busz megint csak a fizetős benzinkútnál állt meg egy rövid pislésre. Amikor pedig Budapestre értek, a buszsofőr visszavitte őket a Bach-csomóponthoz. Hiába könyörögtek kényelmesebb, közelebb megállókért a dermesztő téli éjszakában.

A majdani Dafina végső reménye, hogy talán nem kell villamosjegyet vennie, hogy a Nyugatiba eljusson, itt szállt el végképpen. Tudta ugyanis, hogy megint tele lesz a villamos ellenőrökkel.

Bánatosan nyekergette hát az olcsó kínai gurulós sporttáskáját a jegyautomatához menet.

Teljesen kihalt volt a pályaudvar, mikor a csikorgó hidegben odaért. Nem úgy nézett ki, hogy ott majd belebotlik egy ismerősbe, és kér tőle párszáz forintot.

De valaminek mégiscsak kellett történnie, hogy hazajusson.

A jegyautomatákban és előttük a földön sokszor talált már ott felejtett aprópénzt. Volt, hogy a rohanásban ő is ott felejtett pár érmét. Kicsit szégyenkezve odament, majd egyre elszántabban vizslatta a kövezetet, nyitogatta a kis ablakokat, ahova zörögve lehullott a visszajáró, amikor valaki jegyet vett. Nem talált egy fityinet sem.

Számolgatta a pénzét. Annyira le volt égve, hogy még ahhoz is, hogy a minden fánál megálló éjszakai járatra az első megállóig vegyen jegyet, hiányzott egy százas. Az pedig, hogy ingatag anyagi helyzetében összeszedjen (még) egy nyolcezeres bírságot, nem volt opció.

Húsz perc múlva indult az utolsó vonat. A nő könyörgött magában. Még egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet is elmondott. Végül Szent Ritát, a szegények és a lehetetlen ügyek védőszentjét kérlelte, habár volt már tapasztalata az ő furcsa megoldásaival kapcsolatban.

De akkor is, és mindenképpen haza akart jutni a lepusztult kis vackára, ahol még rendes fűtés és meleg víz sincsen. Annyit akart csupán, hogy ne szakadjon el az a néhány szál, ami még összeköti az eleven, nyüzsgő, evő-ivó, gyarapodó,

pénzből élő mátrixba kötött embervilággal. Csak amíg megkapaszkodik újra, amíg megtalálja a saját ösvényét, megerősödik, és új élete lesz.

Kinyitotta a szemét. Körbenézett. Nem történt semmi.

A sínek felől látott mégis némi mozgást. Nagyon messziről, a teljes sötétségből lépett elő valaki. A görnyedt tartásáról, a bicegós lépteiről előbb tudta róla, hogy hajléktalan, mint azt, hogy nő vagy férfi.

Tudta, hogy a könyörgésére ő a válasz.

Ahogy közeledett, már látta, hogy a hajléktalan egy férfi. Nem öreg, nem fiatal.

A hajléktalan viszont csak sokkal később vette észre a sporttáskája mellett a padon ülő nőt. A testtartása azon nyomban megváltozott. A nő tudta, hogy oda fog menni hozzá, és azt is tudta, hogy miért. Amikor a férfi hallótávolságba ért, és már nyitotta a száját, a nő lecsapott rá:

Kérem, adjon nekem egy százast, magának adom érte ezt a kocsonyát! – szónokolta, és magasra tartotta a sporttáska zsebéből sebtében előrántott átlátszó műanyag dobozt. – Kell egy százas, hogy jegyet tudjak venni, és hazamehessek az utolsó vonattal – magyarázta elszántan.

A férfit megzavarta a váratlan szerepcsere. Megmerevedett. Olyan volt pár pillanatig, mint egy kitömött állat. Aztán vadul jártatni kezdte a szemeit. Hol a nőt nézte, hol a sporttáskát, hol a kocsonyát, hol pedig láthatatlan célpontokat a nő mögött. Mintha valami gonosz tréfától tartott volna. De a nő ezt később már máshogy gondolta.

Ő úgy képzelte, hogy a száz forint a kocsonyáért mondhatni visszautasíthatatlan ajánlat, és megdöbben, hogy a férfi percek óta nem válaszol. De aztán mégis megszólalt:

Jól van, hölgyem. – mondta lovagiasan, és meghajolt kissé.

Szép férfi volt, magas, sportos alakú, csontos arcú, szemüveges, szalmaszöke haja volt, és bármilyen különös, frissen volt rövid sassoonra nyírva, miközben a ruháján meg tenyérynyi koszfolatok és kisebb szakadások éktelenkedtek.

Míg a férfi előhalászta a százast a megviselt kordbársony nadrág zsebéből, egy párhuzamos valóságban jártak, ahol mind a ketten egyetemisták voltak, összejöttek egy egyetemi menzabulin, nem is volt teljesen világos, hogy miért is nem maradtak együtt?

Aztán amíg a százas megérkezett a nő tenyerébe, a férfi kezébe pedig a műanyagdoboz a sváb házikocsonyával és a szalvétába csomagolt két szelet kenyérral, egy újabb valóságban házaspár voltak, vacsoráztak éppen. A nő a kedvenc ételét főzte a férfinak, és ki is szolgálta az asztalnál, hogy teljes legyen az öröme.

A nő a kabátzsebébe csúsztatta a pénzt, és újra a férfi arcát nézte. Először azt, hogy milyen lenne, ha valaki befogadná, és nem kellene az utcán élnie. Nagyon szerette úgy nézni az emberek arcát, hogyan lennének a legszebbek. Ezért kérték mindig az ismerősei, hogy ő készítsen róluk profilképet a facebookra.

De most hiába akarta kiigazítani a látványt a képzeletével. Nem tudta elrejteni maga előtt az orr körüli roncsolódásokat, a bőr maradandó elszíneződését, a szemek homályosságát. És bár nem volt még az a boszorkány, akinek ma ismerik, de látta, hogy ez a férfi a közelben egy lakótelepen élt, most is ott él a szép hosszú hajú felesége és a gyereke, és ha elmenne az utcáról, akkor hozzájuk menne.

Hallotta, hogy a férfi beszél hozzá egy szavak nélküli nyelven, és azt mondja:

Ne ments meg. Nem akarok veled menni, és nem akarok visszamenni abba a világba sem, amelyik kivetett magából. Csak még meghalni sem akarok.

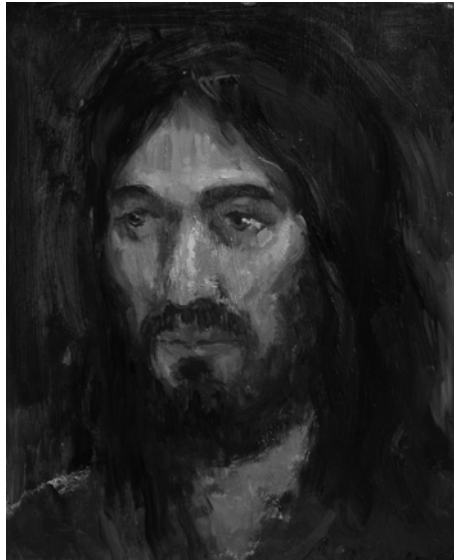
A nő bólintott, megértette, és hálás volt magában, hogy legalább ez az egy férfi nem csapta be. Vagy inkább ő nem csapta be saját magát újra.

Közben a műanyagdobozt a hajléktalan keze a téliesített ballondzsekije mellő zsebéig emelte, majd ott óvatos mozdulatokkal elsüllyesztette a szíve fölé, és a férfi most már hangosan így szólt:

Szerencséje, hölgyem, hogy szeretem a kocsonyát. – és megint meghajolt, sőt még mosolygott is.

A nőnek, akiből később Dafina lett, átvillant az agyán, lehetséges, hogy a férfi a százassal sokkal nagyobb áldozatot hozott azért, hogy biztonságban hazamehessen, mint amit ő el tud képzelni? Vagy csak nem akarta mutatni, mennyire örül a jó üzenetnek?

Mire felocsúdott, a férfi visszalépkedett a sötétségbe, ő meg szaladt jegyet venni, aztán már csak éssen kellett lennie, hogy jó helyre üljön a vonaton a kaulau szempontjából.

Jézus